

## Հ Ա Ճ Ո Յ Ք Ը

•

Շատ ուշ է, աւաղ, ես գիտցայ ու կը հաւատամ դեռ հագիւ՝  
Թէ հանոյնն է միմիայն, հանոյնը խոր վայելուած  
Որ կ'սփոփէ մեզ կեանքէն իբրեւ ոգի մը զըբած՝  
Երբ անձնասուր մենք կ'ըլլանք անոր անգիղջ, անհաւիւ...

Եւ ես հիմա կ'ըմբռնեմ քէ կրնայ մարդը մարդով  
Միայն հանոյնն իր զսնել՝ մերք յայտնապէս մերք գաղտնի,  
Մըխրհեղով միասին խորն անդնդոց կամ երկնի  
Եւ լոկ այդպէս պահ մ'իմագինենք ըզգալով գոհ, ապահով...

Եւ ալ գիտեմ, քէեւ ուշ, քէ կրնայի գրեթէ միշտ —  
Եթէ հանոյն միմիայն փնջըռէի հոն ուր վիշտ  
Գտայ յանախ — զայն զսնել քերտութեամբ, դիւրութեամբ...

Եւ դեռ կրնամ, հակառակ ամէն բանի, դեռ կրնամ  
Մացառներէն հաւաքել պզտիկ մորեք ֆաղցրահամ՝  
Միայն քէ, ան, չի հեծեր, անկիւն մը, սիրս ապստամբ...:

1927

Վ.Ա.ՀԱՆ ԹԷՔԷԵԱՆ

•